nemůže nic změniti pouhá skutečnost, že jeho zaměstnavateli byl podle § 12, písm. c) kárn. stat. výkon advokacie zastaven, když advokát, jemuž byl tento kárný trest uložen, ani po dobu výkonu tohoto trestu nepřestává býti advokátem (Lohsing, Oest. Anwaltsrecht, str. 366). Na tom, zda a do jaké míry bylo koncipientu takového advokáta znemožněno vykonávati koncipientskou praxi a zda a do jaké míry mu bylo či nebylo zmíněnou dobu do přípravné praxe započísti po rozumu § 5, odst. 5 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n., nerozhoduje. Při opačném výkladu zákona nepodléhal by kandidát advokacie pravomoci kárné rady ani v tom případě, kdyby mu praxe nebo část praxe u advokáta své povolání vykonávajícího nebyla výborem komory započtena z jiného důvodu, na př. proto, že nevykonal praxi »plně« v tom smyslu, že jeho praxe po stránce intensity neodpovídala normálním požadavkům výcviku advokátních koncipientů. Kdyby bylo směrodatné, zda je ta která část koncipientské praxe započitatelná, dospěli bychom k absurdnímu výsledku, že by kandidát advokacie nebyl vůbec odpovědným tehda, když se kárně provinil tím, že byv zapsán do seznamu kandidátů advokacie vykonával praxi jen na oko.

Stanoví-li ostatně § 4 kárn. stat., že pravomoci kárné rady je podrobena i osoba, která si zapsání do seznamu kandidátů advokacie vyloudila, ačkoli je tomuto zápisu na závadu nějaká překážka, lze tím méně pochybovati, že kandidát advokacie nepozbývá tohoto charakteru tím, že byl jen jeho zaměstnavateli výkon advokacie na nějakou dobu kárně zastaven, a že naopak zůstává podroben pravomoci kárné rady, když tě uvedenou skutečností o sobě ani nepomíjí koncipientský poměr.

Jen mimochodem se podotýká, že z tohoto názoru vycházel zřejmě i sám obviněný, když ve stíhaném dopise opětovně označuje Dr. B., jemuž byl tehda výkon advokacie zastaven na tři měsíce, jako svého šéfa.

Podle toho, co předesláno, měla proto kárná rada neprávem za to, že okolnost, která má v zápětí nezapočitatelnost praxe, zbavuje dotčeného kandidáta advokacie i tohoto charakteru a tím jeho kárné odpovědnosti. Bylo proto důvodné stížnosti návladního komory vyhověti, napadené usnesení zrušiti a kárné radě uložiti, aby věc znovu, a to nyní s hlediska hmotného projednala a rozhodla.

Čís. 359 dis.

Nesrovnává se se ctí a vážností stavu, snižuje-li advokát v podání na soud bezdůvodně nemístným a nešetrným způsobem odpůrce nebo jeho zástupce.

Porušení všeobecné povinnosti § 10, odst. 2 adv. ř. je předmětem a podstatou kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Nelze je zároveň kvalifikovati za kárný přečin porušení povinností povolání, nepříčí-li se advokátovo jednání i určité jeho povinnosti v užším smyslu.

Stíhati kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu přísluší jen kárné radě, pokud se týče zástupci komory. Neshledá-li kárná rada důvod ke stíhání v tomto směru, není třetí osoba oprávněna ke stížnosti proti tomu, byť i učinila kárné oznámení a měla zájem na navrhovaném stíhání.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 32/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl stížnost Dr. N., advokáta v H., do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není příčiny ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v H.

Důvody:

Podle oznámení stěžovatele bylo Dr. A., advokátu v H., kladeno za vinu, že v odvolacím sdělení ve věci C 9/35 vedené u okresního soudu v H. přednesl různé urážlivé výroky a invektivy proti stěžovateli jakožto právnímu zástupci druhé strany.

Za předpokladu, že by bylo oznámení to opodstatněno, šlo by po stránce právní o kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, neboť vybočuje z mezí vytčených v § 9 adv. řádu a nesrovnává se se ctí a vážností stavu, snižuje-li advokát v podání na soud bezdůvodně, nemístně a nešetrným způsobem osobnost odpůrce nebo jeho zástupce (srov. rozh. č. 129, 148, 199, 200, 239 dis. Sb. n. s.).

Stěžovatel tvrdí sice ve své stížnosti bez konkretního odůvodnění, že postup Dr. A. spadá pod skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání; leč tu stačí podotknouti, že porušení všeobecné povinnosti 2. odstavce § 10 adv. řádu (by advokát poctivostí a čestností ve svém jednání zachovával čest a vážnost svého stavu) je podle §§ 2 a 39, odst. 2 kár. stat. předmětem a podstatou kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu a že je nelze proto zároveň kvalifikovati za přečin porušení povinností povolání, pokud se příslušné jednání nepříčí i určité povinnosti advokáta v užším slova smyslu (rozh. č. 96 dis. Sb. n. s.). Že by byl posléz uvedený předpoklad v souzeném případě opodstatněn, stížnost konkretně nedovozuje.

Jde-li však pouze o otázku, zda se Dr. A. dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, bylo stížnost Dr. N. do zastavovacího usnesení kárné rady jako nepřípustnou odmítnouti, neboť podle § 53 kár. stat. mohou si do usnesení kárné rady, jímž bylo odmítnuto zahájení kárného řízení, stěžovati zástupce komory a vrchní prokurátor a kromě toho i osoby třetí, tyto však jen, byly-li kárným přečinem ve svém právu zkráceny. Takové zkrácení může nastati u přečinů proti povinnostem povolání, leč nikoliv u přečinů proti cti a vážnosti stavu. Co do posléz uvedených přečinů přísluší stíhání kárné radě, pokud se týče zástupci komory (§ 23 a 29 kár. stat.), neboť jen tito jsou orgány

povolanými hájiti čest a vážnost stavu a zakročiti proti jejich porušení. Třetí osoby mohou sice advokátní komoře nebo kárné radě oznámiti skutečnosti čest a vážnost stavu ohrožující, nemají však nároku na kárné zakročení pro prohřešení se proti cti a vážnosti stavu. Neshledá-li kárná rada důvod ke stíhání pro poklesek proti cti a vážnosti stavu, má právo stížnosti sice zástupce komory, leč nikoli třetí osoba, byť i sama učinila pro domnělý poklesek oznámení. To platí i tehda, když dotčené osobě nelze upříti zvláštní osobní zájem na navrhovaném jí stíhání (viz rozh. č. 85, 93 dis. Sb. n. s.).

Nebyl-li stěžovatel takto k podání stížnosti proti napadenému usnesení formálně oprávněn, bylo tuto stížnost bez věcného řízení odmítnouti.

Čís. 360 dis.

Žádá-li strana advokáta, aby v jejím zastoupení uplatňoval neplatnost smíru, při jehož ujednání sám v jejím zastoupení spolupůsobil, z důvodu, který nevznikl až po jeho ujednání, je advokát povinen odmítnouti zastoupení v této věci a odkázati ji na jiného (na sjednání smíru nezúčastněného) advokáta. Neučiní-li tak a uplatňuje-li neplatnost smíru, porušuje čest a vážnost stavu.

Pokuta, jíž výbor advokátní komory dohánět advokáta k tomu, by se vyslovil o zaslané mu stížnosti strany, není kárným trestem a nebrání kárnému stíhání advokáta, jenž výzev těch nedbal, pro porušení povinností povolání.

(Rozh. ze dne 14. května 1938, Ds I 3/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného JUDr. B., advokáta v P., z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl Dr. B. uznán vinným kárnými přečiny porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Obírajíc se výrokem enunciátu nálezu odsuzujícím obviněného pro kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu, spáchaný tím, »že jak v exekučním řízení, tak i žalobou jménem svých klientů uplatňoval neplatnost soudního smíru, ač při uzavření smíru toho jako jejich právní zástupce spolupůsobil a neplatnost tu neopřel o žádný důvod vzniklý po sepisu tohoto smíru« (Dis. 168/35, bod 1), snaží se odvolání dovoditi, že v jednání obviněného v této věci vykonaném nelze spatřovati skutkové podstaty kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu.

Smír, o nějž tu jde, byl uzavřen dne 7. února 1934 před okresním soudem v N. mezi M. a M. T-ovými jako žalobci a B. J. jako žalovaným a zněl v podstatě takto: »Žalovaná strana se zavazuje nájemní objekt . . .